

ben régi gondolatrendszer felmelegítését, variációit látja, nem pedig az osztályharc új fázisának új filozófiai kifejezését, — a polgárság önelmentmondásnélküliségét, örökérvényűségét, feltétlen megbonthatatlan-ságát, minden mást maga alá rendelését hirdető ideológiai fegyvereit. Mit tartsunk tehát arról, aki azt kívánja tőlünk, hogy behódoljunk ezeknek a fegyvereknek és ne vegyük fel velük a harcot, ne leplezzük le lényegüket és funkcióikat, — esetleg még nehezebb és „unalmasabb“, könyvekben, mint a kivételeknek feltüntetett Antidühhing vagy a Materialismus und Empiriokratizismus? Még akkor is, sőt akkor annál inkább, ha „a negyedik rendből hiányzik a filozófiai érdeklődés és az u. n. művelt rétegeknél is háttérbe szorul?“

BUCSU TRENCNIK MIHÁLYTÓL

Irta: ERDŐHAZI HUGÓ

Szerette őt a fű és hullámzó mező,
a határ lepkéje volt, hogy fáról-fára
szállt, a messze dombokról úgy gurult
hazafelé a széllel, mint rongylapdája.
Elmondom róla most, hogy Várföldön lakott
rosszgyomru szellérek között, —
hogy nyár égette a kalászos okos fejét,
kilenc évet számlált rája anyja,
ki nem sirt, hogy most meghalt,
csak egy fáradtszárnyú veréb röptét
figyelte, ő száll ott, ott megy el a Miska,
fölpuffadt arcát ott viszi a kövér
felhő, kék szemei szétfolynak az égen,
vajjon merre kiált most zsiros kenyérért;
az iskolában szűk volt neki a pad,
nagy mezők között lakott
és zöldhátú dombok felett rikoztzott,
elmondom róla, hogy sokat szenvedett
kilenc év alatt és ha aludt,
salétromvirág borult szőke fejére —
reggel kakással ébredt, gyümölcsfák
ágaival ölelkezett, vadalma ízével
indult napi útjára,
most, hogy halott a Miska, gyerekek,
menjetek a várföldi szellérházak közé
és keressétek meg a szenvedésbe borult
anyát, ezért hálás lesz nektek, —
a határmenti táj fái alatt keressétek
Miska hangját, ő itt maradt azért,
mert örök élete a földben,
hol alszik és álmodik a földről,
vadalmák ízéről, a meséről:
élt egyszer egy Trencsik Mihály,
éjjel mindig izzadt, nappal koplalt
és örült, mint a virágok és az állatok
szélfedelű mezőkön
és csókot rejtegető bokrok alatt...